

Щомъ са отворихъ пѣтищата, малкитѣ колибарчета възлѣзохъ къмъ воденчерёвы, и занесохъ на боляркинытѣ дѣца колкото стърка кокиче, минзухаръ и тъмянуга бѣхъ намѣрили. Малко по-късно, когато тѣзи първы пролѣтны цвѣтїя блюгнахъ, тѣ накычихъ хубавы смѣсны кытки и пакъ тѣмъ гы занесохъ.

Добрата болярка каза си тогази: „Тѣзи милы дѣца трудять са радость въ кѣщи да ми донесѣтъ, трѣба и азъ да са погрыжа съ нещо да гы зарадвамъ. Наближава Великъ-день; нека гы свыкамъ него день да празнувать у дома, защото прилично е и умно да нареждаме тѣй щото голѣмытѣ праздницы да бѣдѣтъ и за дѣцата радостны дене.

Но какво могъ имъ да тогази? По Колада зарадвала быхъ гы съ орѣшки и миндалы, които за тѣхъ бѣхъ нарѣчала да накупять; а по туй време освѣнъ яйца кажи че нищо друго не са намира. Земята не е родила ёще нищо за ѣдене; дърветата нематъ вошка; яйцата сѣ първата рожба на пролѣтъта.

— То е право, каза Мара; ала туй си само нема прилика дѣто яйцата нематъ боя. Бѣлото и то не е за изхвърлене, ала дѣ може са мѣри съ хубавината на вошкытѣ, и най-много съ чървена петровка-ябълка!